

Sygn. akt VII Ka 651/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale oskarżyciela publ- sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz-Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2014r.

sprawy **E. D.**

obwinionego o wykroczenie z art. 97 kw w zw z art. 19 ust 1 Prawa o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie XII Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Nidzicy

z dnia 26 maja 2014r. sygn. akt XII K 611/13

I.zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II.zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł. tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji oraz 30 (trzydzieści) zł. tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

E. D. obwiniony został o to, że w dniu 14 września 2013r. około godz.17 :00 na drodze nr (...) koło miejscowości J. kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), jadąc od strony miejscowości j. w kierunku miejscowości J., nie dostosował prędkości jazdy do panujących warunków na drodze w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjeżdżając na przeciwny pas ruchu, a następnie do przydrożnego rowu, uderzając przodem w drzewo

-tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 19 ust.1 Prawa o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w XII Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Nidzicy wyrokiem z dnia 26 maja 2014r. w sprawie XIIW 611/13 orzekł :

I.Obwinionego E. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r.- Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012r. poz.1137 ze zm.) i na podstawie art. 39 ust.1 kw odstąpił od wymierzenia kary za przypisane mu wykroczenie.

II.Na zasadzie art.5 w zw. z art.21 pkt.2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz.223 ze zm.) i art. 118 ust.1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100zł. oraz kwotę 30 zł. tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca obwinionego, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu skarżąca zarzuciła:

1.błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia, polegający na przyjęciu wbrew zeznaniom świadków, iż obwiniony dopuścił się zarzuconego mu wykroczenia, a w konsekwencji uznania go za winnego czynu polegającego na rzekomym niedostosowaniu prędkości jazdy do panujących warunków na drodze, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem zjeżdżając na przeciwny pas ruchu, a następnie do przydrożnego rowu uderzając przodem w drzewo;

2.dokonanie niezgodnej z wymogami i zasadami procesowymi analizy i oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, stosownie do wskazania zawartego w art. 4 kpkw zw. z art. 8 kpw poprzez nieuwzględnienie zarówno dowodów przemawiających na korzyść, jak i na niekorzyść, przekraczając przy tym zasady swobodnej ich oceny, z których to wyprowadził nieprawidłowe wnioski, które nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zgodnie z treścią art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw;

3.obrazę prawa procesowego, mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, w szczególności;

1.art. 42 ust.3 Konstytucji RP oraz art. 6 ust.2 Europejskiej Karty Praw Człowieka oraz art. 5 ust.1 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez naruszenie naczelnej zasady postępowania jaką jest zasada domniemania niewinności i uznanie obwinionego winnym pomimo braku jakichkolwiek zabezpieczonych przez funkcjonariuszy policji śladów na miejscu zdarzenia;

2.art.5 ust.2 kpk w zw. z art. kpw poprzez naruszenie zasady in dubio pro reo i wydanie orzeczenia skazując w oparciu jedynie o zeznania świadków którzy przedstawili inną wersję wydarzeń w celu uniknięcia swojej odpowiedzialności oraz o zeznania funkcjonariuszy policji, którzy przybyli na miejsce zdarzenia już po zdarzeniu i dopuścili się szeregu naruszeń proceduralnych;

3.art. 39 & 2 kpw w zw. z art. 170 & 1 kpk poprzez odmowę przeprowadzenia środka dowodowego wniesionego przez obrońcę obwinionego tj. dowodu z opinii biegłego celem ustalenia faktycznego przebiegu wydarzeń, pomimo dysponowania materiałem dowodowym przez biegłego J. C.;

4.naruszenie przepisów postępowania tj.art.104 &1 pkt.2 kpw poprzez orzekanie w niniejszej sprawie przez Sąd, który był nienależycie obsadzony, bowiem decyzję o przeniesieniu sędziego biorącego udział w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy podjął nie Minister Sprawiedliwości, lecz-działający z jego upoważnienia- podsekretarz stanu.

Stawiając te zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzuconego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna. Zawarte w niej zarzuty są nietrafne.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy obwinionego i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu, jak i w aspekcie kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom obrońcy- wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioskowanie jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja pomimo obszerności uzasadnienia nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioskowanie tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów natury formalnej stwierdzić należy, iż zarzut naruszenia art. 104 & 1 pkt.2 kpw a sprowadzający się do tezy, iż w niniejszej sprawie orzekł sąd nienależycie obsadzony gdyż decyzję o przeniesieniu sędziego biorącego udział w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy nie podjął Minister Sprawiedliwości lecz działający z jego upoważnienia podsekretarz stanu w Ministerstwie, jest całkowicie chybiony wobec treści uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego (BSA-I-4110-4/13). W uchwale tej, podjętej już 28 stycznia 2014r, SN wyraźnie orzekł, iż jakkolwiek w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 & 3 w zw. z art. 75 & 2 pkt.1 u.s.p Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu i tego rodzaju praktyka jest nieprawidłowa w świetle obowiązujących standardów prawnych, jednakże nie stanowi to bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Nie sposób także zgodzić się z twierdzeniami skarżącej, jakoby w niniejszej sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo. Prawdą jest, że zasada ta, określona w art. 5 & 2 kpk, oznacza, że wszystkie nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść obwinionego (oskarżonego), jednakże zasada ta dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd, nie zaś którakolwiek ze stron postępowania. Uzasadnienie analizowanej sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby Sąd Rejonowy rozpoznający tę sprawę miał jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości, które rozstrzygnął na niekorzyść E. D.. Na tego rodzaju przypadek nie wskazał też autor apelacji, odwołując się w tym zakresie jedynie do wątpliwości własnych.

Trudno także podzielić przekonanie obrońcy, iż w sprawie tej doszło do pogwałcenia fundamentalnej reguły procesu karnego, określonej w przepisach zarówno prawa krajowego jak i europejskiego, a mianowicie zasady domniemania niewinności. Za pogwałcenie tej zasady nie można bowiem uznać samego faktu, iż Sąd po rozpoznaniu sprawy ostatecznie przypisał obwinionemu winę w zakresie zarzuczonego mu czynu. Pogwałceniem tej zasady nie jest również to, że analizując materiał zgromadzony w postępowaniu Sąd I-szej instancji za bardziej przekonujące uznał dowody obciążające E. D. niż wyjaśnienia samego obwinionego. W tym aspekcie podkreślić należy, iż dokonując oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy analizie poddał wszystkie dowody występujące w postępowaniu, w tym zarówno dowody eksponowane przez oskarżyciela, jak i przez obronę. W analizie tej Sąd Rejonowy wyraźnie wskazał, które dowody uznał za wiarygodne, w jakim zakresie i dlaczego nie uwzględnił dowodów przeciwnych. Sąd ten wskazał również z jakich względów oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez obrońcę (k.68). Jeśli weźmie się pod uwagę fakt, iż w przedmiotowej sprawie nie zabezpieczono materialnych śladów, czy też dowodów rzeczowych, które pozwalałyby na zrekonstruowanie przebiegu zdarzenia z dnia 14.09.2013r., to wyrażone przez Sąd Rejonowy stanowisko, iż w takim przypadku nie można uznać, aby zachodziła konieczność zasięgnięcia wiadomości specjalistycznych, jest uzasadnione. Wniosku powyższego w niczym nie zmienia prywatna „opinia” sporządzona na zlecenie obwinionego przez J. C.. Jakże bowiem „ujawnione ślady na wskazanym miejscu wypadku” (k.35) miał na uwadze J. C. trudno dociec, gdyż w swojej „opinii” wymieniony kwestii tej nie precyzuje. Nie precyzuje również co oznacza „możliwa dynamika ruchu samochodu V. (...)” a jeśli przy tym uwzględni się to, że w swojej wypowiedzi J. C. podważa trafność zarzutu postawionego E. D. nie na podstawie danych technicznych lecz w oparciu o poglądy judykatury, to nie sposób uznać, aby „opinia” ta poza gołosłownymi tezami wносиła cokolwiek rzeczowego do sprawy.

Odnosząc się natomiast do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przede wszystkim stwierdzić należy, iż to, że na miejscu zdarzenia nie zabezpieczono śladów materialnych nie oznacza jeszcze- jak zdaje się to przyjmować obrońca- iż w sprawie tej nie ma żadnych dowodów, które wskazywałyby na sprawstwo obwinionego w zakresie przypisanego mu czynu. Nie powielając w tym zakresie bardzo szczegółowych rozważań Sądu Rejonowego podkreślić jedynie należy, iż wersja zdarzenia przedstawiona przez obwinionego pozostaje w sprzeczności nie tylko z zeznaniami M. W., K. W. ale także z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którzy tuż po incydencie przybyli na miejsce kolizji. Policjanci ci wyraźnie podali, iż widzieli ślady zjazdu pojazdu marki V. (...) na pobocze i ślady te zaczynały się na łuku w miejscu, z którego kierujący Passatem nie mógł jeszcze widzieć pojazdu nadjeżdżającego z przeciwnego kierunku. Zeznania te w sposób jednoznaczny podważają twierdzenia obwinionego jakoby przyczyną zjazdu przez niego na prawe nieutwardzone pobocze był zamiar uniknięcia czołowego zdarzenia z powodu zachowania kierującego pojazdem typu Van wraz z przyczepką, który poruszając się środkiem jezdni oraz ciągnąc przyczepę dużych rozmiarów, miał zająć mu drogę

i zmusić do zjechania na pobocze. W niniejszej sprawie nie występują żadne dowody lub chociażby poszlaki, które mogłyby wskazywać, iż funkcjonariusze Policji byli osobiście zainteresowani w bezpodstawnym obciążaniu E. D..

Co się zaś tyczy gabarytów przyczepki, jaką ciągnął Van kierowany przez M. W. odnotować należy, iż również tej kwestii nie pominął w swoich rozważaniach Sąd Rejonowy. Nie powtarzając także i tych uwag Sądu I-szej instancji stwierdzić jedynie należy, iż wyrażona w apelacji teza, jakoby F. (...) ciągnął lawetę, której ciągnąć nie miał prawa, jest jedynie hipotezą przyjętą przez obronę.

Mając zatem powyższe na uwadze i nie podzielając zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 & 1 kpk).

Wobec nie uwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie na korzyść E. D., obwinionego obciążono zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie przed sądem drugiej instancji, w tym opłatą (art. 636 & 1 kpk w zw. z art. 119 kpw i & 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. nr 118, poz.1269).